

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 37/2016-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. januára 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Zuzanou Šimovou, Advokátska kancelária, Komenského 18, Lučenec, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 42/2015 z 2. júla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. septembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 42/2015 z 2. júla 2015 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva:

„Rozsudkom Okresného súdu vo Veľkom Krtíši 8T 88/2011 zo dňa 11.4.2013 som bol uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2, písm. a), ods. 3, písm. e) Trestného zákona a zločinu poškodzovania prevádzky všeobecne prospešného zariadenia podľa § 20 k § 286 ods. 1, písm. a), ods. 2, písm. a) Trestného zákona, ako aj z prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 20 k § 245 ods. 1 Trestného zákona, ako aj zo zločinu útoku na verejného činiteľa § 323, ods. 1, písm. a), ods. 2, písm. c) Trestného zákona, a za to som bol odsúdený podľa § 286, ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37, písm. a), m), § 38 ods. 4 a § 41 ods. 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov nepodmienečne, pričom pre výkon tohto trestu som bol zaradený na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Proti tomuto rozsudku som hneď po jeho vyhlásení dňa 11. 4. 2013 podal odvolanie...

Súd prvého stupňa zamietol návrh môjho obhajcu na doplnenie dokazovania v naznačenom smere, a rozhodol bez toho, aby mal náležite zistený skutkový stav, pričom zisteniu skutkového stavu len presvedčenie súdu o tom, že som vinný a že by som mal byť exemplárne potrestaný za údajný útok na verejného činiteľa, ktorý som nikdy nespáchal, a tým, aby sa ospravedlnila smrť [REDAKOVANÉ].

Ja som viackrát žiadal, aby súd vylúčil tento môj skutok, ktorý mi bol kladený za vinu na samostatné konanie, avšak sa tak nestalo...

Súd podľa môjho názoru mi mal priznať poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona...

Ja v podstate namietam tú skutočnosť, že by som mal spáchať zločin poškodzovania a ohrozovania prevádzky všeobecne prospešného zariadenia, pretože bolo preukázané, že tento skutok mal vykonať nebohý [REDAKOVANÉ], ja som pri takomto skutku nebo, nijakým spôsobom som mu nepomáhal a ani som nevedel, že takýto skutok ide vykonať...

Na základe môjho odvolania som navrhol, aby v zmysle § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku prechádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia,

ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci, alebo právo obhajoby a takisto pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení a že súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a tiež, že napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie trestného zákona, ako aj že uložený trest je neprimeraný a rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody je v rozpore so zákonom a navrhujem, aby podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku bola vec vrátená súdu 1. stupňa na nové rozhodnutie a rozhodnutie o vylúčení sudcov Okresného súdu Veľký Krtíš z prejednávania a rozhodovania mojej veci a rozhodnutie o vylúčení časti mojej veci na samostatné konania...

Dôvodmi pre podanie dovolania sú v zmysle § 371 T. por. také dôvody, ktoré vyplývajú z obsahu podaného dovolania, kde súd rozhodol v nezákonnom zložení, zásadným spôsobom bolo porušené právo na moju obhajobu, vo veci konal a rozhodol sudca, ktorý mal byť vylúčený z úkonov trestného konania a samotné rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom a bol mi uložený trest prepadnutia motorového vozidla odvolacím súdom, hoci Okresný súd Veľký Krtíš o tomto nerozhodol a v tejto časti nebolo podané odvolanie, ako aj samotné rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku...

V odôvodnení Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorým bolo moje dovolanie odmietnuté uviedol, pokiaľ sa týka rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1 Tdo 8/2015zo dňa 23.02.2015, že závery odvolacieho senátu sú nesprávne a sú v rozpore s doterajšou rozhodovacou praxou súdom vrátane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, keďže nemajú oporu vo všeobecne záväzných právnych predpisoch a to pokiaľ sa týka nezákonnosti rozhodovania sudcu [REDAKOVANÉ], sudcu Okresného súdu Veľký Krtíš a rovnako ako aj sa to týka konania Inšpekcie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a následne konštatoval súd, že neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. a preto podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí bez preskúmania veci odmietol dovolanie a konštatoval, že u mojej osoby nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 a preto s použitím § 382 c Tr. por. moje dovolanie na neverejnom zasadnutí odmietol a uznesenie o takomto postupe súdu bolo prijaté jednomyselne...

Súd v danej veci použil neadekvátne metódy výkladu vynútených právnu úpravou, ktorá je vo svojej podstate nekomplikovaná a jasná a nepripúšťa viaceré interpretačné

výsledky. Metódy výkladu, ktoré použil v danej veci sa mali primeraným, zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom prejavíť aj v odôvodnení rozhodnutia, čo sa však nestalo. Odôvodnenie tak závažných záverov, aké súd vyslovil v napádanom rozhodnutí musí obsahovať objasnenie celého komplexu skutkových zistení a ich aplikáciu na platnú právnu úpravu, ktoré sa muselo uvážiť pri ich výklade a použití, ich vzťahu a závery i tom, prečo na právne posúdenie veci zvolil konkrétny interpretačný výsledok.

Odôvodnenie má obsahovať: dostatok dôvodov a súčasne ich uvedenie má byť zrozumiteľné, súd je teda povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská.

Európsky súd pre ľudské práva vo viacerých svojich rozhodnutiach konštatoval, že právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru vyžaduje, aby rozhodnutia boli riadna odôvodnené. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Je predpokladom, aby strany mohli účinne uplatňovať právo na opravné prostriedky. Napokon, je predpokladom kontroly výkonu spravodlivosti zo strany verejnosti. Judikatúra ESRP nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký ktorý jej pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ale ak ide o argument, ktorý jej pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument...

Podstatou mojej ústavnej sťažnosti je porušenie základných právnych princípov na právnu istotu, spravodlivý súdny proces, spravodlivé súdne konanie a zákonnosť dôkazných prostriedkov a postupu súdov v mojom prípade tak z hľadiska nezákonnosti rozhodovania sudcu [REDAKOVANÉ] v mojej trestnej veci, ako aj použitia dôkazov zo strany Inšpekcie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

Takisto podstatou mojej ústavnej sťažnosti je duálny princíp rozhodovania Najvyššieho súdu SR z hľadiska z toho, že v identických prípadoch najvyšší súd rozhodol opačne kde raz dal za pravdu dovolateľovi v identických prípadoch a v mojom prípade sa tak nestalo a Najvyšší súd vyslovil opačný názor čo je v rozpore s garanciou právnej istoty a dopadu takýchto súdnych rozhodnutí na verejnosť z hľadiska rozdielnosti rozhodovacieho procesu pokiaľ sa týka mojej osoby.“

Písomnými podaniami z 23. októbra 2015 a 7. decembra 2015 sťažovateľ doručil prílohy k sťažnosti.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave v konaní 5Tdo 42/2015 zo dňa 02.07.2015 porušil základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj základné právo na obhajobu v trestnom konaní a spravodlivé súdne konanie podľa § 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok (správne má byť uznesenie, pozn.) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5Tdo 42/2015 zo dňa 02.07.2015 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Priznáva sa náhrada trov právneho zastúpenia v sume 296,44 €, ktorú je povinný Najvyšší súd Slovenskej republiky vyplatiť na účet advokátky JUDr. Zuzany Šimovej, so sídlom Komenského 18. 984 01 Lučenec, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu

všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Ústavný súd podrobil uznesenie najvyššieho súdu dôslednému prieskumu z ústavnoprávneho hľadiska a zistil, že najvyšší súd zodpovedal na všetky sťažovateľom namietané podstatné záležitosti veľmi podrobne a precízne. Ústavný súd na tomto mieste nebude duplicitne uvádzať podrobné závery najvyššieho súdu rozpísané na 46 stranách textu, pričom konštatuje, že vyčerpávajúce, ba až učebnicové odôvodnenie uznesenie najvyššieho súdu a z neho vyведенé závery nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné.

Ústavný súd pri prerokovaní sťažnosti súčasne zistil, že trestnoprávne kolégium najvyššieho súdu prijalo 29. septembra 2015 pod sp. zn. Tpj 62/2015 stanovisko na zjednotenie výkladu vo vzťahu k sťažovateľom namietanej rozdielnej judikatúre najvyššieho súdu v otázke vylúčenia sudcu alebo prísediaceho pre spáchanie úmyselného trestného činu v cudzine, z ktorého vyplýva toto:

„I. Odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie v trestnej veci sa v Slovenskej republike zohľadní v zmysle § 7 b ods. 2 Trestného zákona len v novom, po právoplatnosti takého odsúdenia vedenom trestnom konaní, teda v konaní pre iný trestný čin (skutok), než na ktorý sa toto odsúdenie vzťahuje. Z intertemporálneho hľadiska je pri použití dotknutého ustanovenia potrebné zohľadniť § 2 ods. 1 Trestného zákona, ktorý je odrazom čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj prechodné ustanovenie § 438e Trestného zákona.

II. Sudca je v dôsledku svojho deliktuálneho konania obligatórne odvolaný z funkcie sudcu prezidentom Slovenskej republiky, ale len na základe právoplatného odsudzujúceho rozsudku alebo na základe rozhodnutia disciplinárneho senátu, pri splnení podmienok uvedených v čl. 147 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky; ak ide o odsúdenie súdom iného štátu, musí byť toto rozhodnutie v zákonom predpísanom konaní uznané súdom Slovenskej republiky. Až do odvolania z funkcie sudca vykonáva funkciu sudcu, pokiaľ mu nebol jej výkon dočasne pozastavený v zmysle čl. 148 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a § 22 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších predpisov.

III. Dôvod dovolania uvedený v § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku (vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania) sa týka okolností uvedených v § 31 ods. 1 až 3 Trestného poriadku, nie otázky statusu sudcu (právnej existencie funkcie sudcu a možnosti aktuálneho výkonu tejto funkcie).“

Ústavný súd v plnom rozsahu akceptuje uvedené stanovisko najvyššieho súdu.

Ústavný súd v súvislosti s možnosťou vzniku rozdielnej judikatúry všeobecných súdov už skôr uviedol, že z hľadiska zmyslu a obsahu princípov spravodlivosti je neudržateľné, aby najvyššia súdna inštancia nemohla revidovať svoje právne závery v skutkovo a právne súvisiacich, resp. obdobných veciach, pokiaľ sú zmenené právne názory dôkladne a presvedčivo vysvetlené, a len z dôvodu existencie iného (skoršieho) súdneho rozhodnutia zotrvať na právnych názoroch, ktoré sa v dôsledku prihliadnutia k novým súvislostiam prípadov ukázali ako prekonané (mutatis mutandis III. ÚS 11/2014).

K otázke namietaného vylúčenia sudcu okresného súdu [REDAKOVANÉ] primerane vysvetlil svoje právne závery, v súvislosti s čím ústavný súd konštatuje, že tieto nezasahujú do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd totiž najskôr doslovne citoval právne názory skôr prijatého rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 8/2015 z 23. februára 2015, vyhodnotiac ich ako nesprávne a rozporné s doterajšou rozhodovacou praxou súdov vrátane najvyššieho súdu a ako nemajúce oporu vo všeobecne záväzných právnych predpisoch.

Nadväzne na to po uvedení obsahu čl. 50 ods. 6 ústavy, čl. 7 ods. 1 dohovoru, § 2 ods. 1, § 488a ods. 1 a 3, § 516 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, § 7b ods. 1 a 2, § 438e, § 289 ods. 1 Trestného zákona a § 22 ods. 1 písm. d) a ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov najvyšší súd konštatoval, že pre priznanie účinkov rozsudku Okresného súdu vo Frýdku-Místku sp. zn. 5 T 113/2010 z 19. januára 2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Ostrave sp. zn. 6 To 130/2011 z 8. apríla 2011, ktorým mal byť sudca okresného súdu [REDAKOVANÉ] odsúdený na peňažný trest a trest zákazu činnosti, „*neboli splnené zmluvné ani zákonné podmienky. Nebola podaná žiadosť cudzieho štátu (Českej republiky) o uznanie alebo výkon cudzieho rozhodnutia, preto nebolo možné podať návrh na jeho uznanie súdu.*

Ak by aj takáto žiadosť bola podaná, neboli splnené podmienky uznania cudzieho rozhodnutia (nedostatok obojstrannej trestnosti pri skúmaní in concreto).

Zohľadnenie účinkov cudzieho rozhodnutia nebolo možné z dôvodu absencie nového trestného konania v Slovenskej republike, ktorého existencia je základným predpokladom postupu podľa tohto ustanovenia.

Účelom ustanovenia § 7b ods. 2 Tr. zák. a § 488a Tr. por., ktoré boli prijaté ako ustanovenia na transpozíciu Rámcového rozhodnutia Rady 2008/675/SVV z 24. júla 2008 o zohľadňovaní odsúdení v členských štátoch Európskej únie v novom trestnom konaní, je zohľadňovanie právoplatných odsúdení v inom členskom štáte EÚ v rámci trestného konania v Slovenskej republike (okrem iného predmet Trestného zákona a Trestného poriadku jednoznačne vymedzuje rozsah použitia týchto kódexov).

Vzhľadom na túto skutočnosť, preto nemožno na území Slovenskej republiky zohľadniť právne účinky právoplatného rozhodnutia súdu v inom členskom štáte EÚ, ak sa v Slovenskej republike nerealizuje nové trestné konanie pre iný skutok.

V prípade bývalého sudcu [REDAKOVANÉ] sa na území Slovenskej republiky nevedlo žiadne nové trestné konanie, preto nebolo možné uplatniť citované hmotnoprávne, ani procesné ustanovenie.

Z vyjadrených okolností je zrejmé vylúčenie právnych účinkov tohto rozhodnutia v inom kontexte ako v trestnom konaní, keďže zohľadnenie rozhodnutí iných členských štátov sa neuplatňuje mimo trestného konania, okrem predpokladu, že by takéto

zohľadnenie výslovne upravovala medzinárodná zmluva alebo zákon. Takáto právna situácia však nenastala.

Ani v prípade nového trestného konania by zohľadnenie neprichádzalo do úvahy, pretože išlo o právoplatné cudzie rozhodnutie spred 1. januára 2013 a priznanie účinkov takýmto rozhodnutiam zákon priamo vylučuje (§ 438e Tr. zák.).

Inými slovami povedané, pokiaľ bývalý sudca [REDAKOVANÉ] bol súdmi Českej republiky 8. apríla 2011 právoplatne odsúdený pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, ktorého sa dopustil 5. apríla 2010, k peňažnému trestu a zákazu činnosti, nebolo možné naň prihliadnuť, lebo nadobudlo právoplatnosť pred 1. januárom 2013.

Treba zdôrazniť, že zohľadnenie účinkov rozhodnutí cudzích súdov na účely mimo trestného konania nemá oporu v Ústave Slovenskej republiky, ústavnom zákone, medzinárodnej zmluve ani v zákone.

Pokiaľ ide o uznanie tohto cudzieho rozhodnutia na území Slovenskej republiky podľa § 515 Tr. por. a nasl., konanie bývalého sudcu [REDAKOVANÉ] nebolo vtom čase na území Slovenskej republiky trestné, keďže skutková podstata prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky bola do Trestného zákona zaradená až s účinnosťou od 1. novembra 2011 (dovtedy to bol len priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky), ktorá okolnosť potom bránila vyššie uvedenému procesnému postupu.

Opačný názor by bol v rozpore so zásadou retroaktivity v neprospech páchatel'a, ktorá je zakotvená v článku 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky a následne vyjadrená v § 2 ods. 1 Tr. zák. o jeho časovej pôsobnosti...

S poukazom na vyššie uvedené dovolací senát 5Tdo dospel k záveru, že všetky rozhodnutia vyhlásené a písomne vyhotovené bývalým sudcom Okresného súdu Veľký Krtíš [REDAKOVANÉ], či už samosudcom alebo v senáte, ktorému predsedal, v období od 8. apríla 2011 (kedy bol právoplatne odsúdený v Českej republike) do 31. marca 2014 (kedy mu zanikla funkcia sudcu jej vzdaním sa), sú rozhodnutiami vydanými zákonným sudcom.

To isté potom platí aj vo vzťahu k funkcii prísediaceho, ktorú potom zastával na Okresnom súde Veľký Krtíš. “.

Ústavný súd nezistil taký výklad ustanovení citovaných v označenom rozhodnutí najvyššieho súdu a ich uplatnenie vo veci sťažovateľa, ktorý by mohol vyvolať nezlučiteľné účinky s ústavou. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neopodstatnenosti, arbitrárnosti názoru, alebo svojvôli najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradit' právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným.

Sťažovateľom uvádzané skutočnosti nijako v okolnostiach danej veci neindikujú také pochybenia v namietanom uznesení najvyššieho súdu, ktoré by vytvárali priestor na možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Vzhľadom na už uvedené dôvody ústavný súd vyslovil, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená, a preto ju odmietol už pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2016